Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ.10, Ἐξωτερ. Λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον Λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰανουαρίου 1915* | *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 8*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ φιλική ὑποδοχή, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμαν τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀμέσως. Οἱ συνδαιτιμόνες ἠμιλλῶντο ποῖος νὰ φανῇ περιποιητικώτερος πρὸς τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἦτο προικισμένον μὲ τόσον ὡραῖον τάλαντον καὶ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐγνώριζαν τὴν ἱστορίαν. Διότι ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. δὲ-Κουρτέιγ τοὺς εἶχεν εἰπῇ ὅτι ἐσκόπευεν νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἡ συμπάθεια ἐξεδηλώθη καὶ πρακτικώτερον, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἐδήλωσε :

—Ἀγοράζω τὴν καριχατούρα μου ἕνα ναπολεόνι !. . . ὁρίστε !

Κ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔρριψεν εἰς ἕνα πιάτο.

Τὸ παράδειγμά του, ἐννοεῖται, εὗρε πολλοὺς μιμητάς. Καὶ εἰς τὸ πιάτο, τὸ ὁποῖον ἐγύριζεν ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἔρριπτεν ἄλλος χρυσοῦν νόμισμα καὶ ἄλλος ἀργυροῦν.

Ὁ Ραοὺλ παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ρενὲ δὲ-Κουρτέιγ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ περιφέρῃ τὸ πιάτο, κ' ἔβλεπεν ἐκστατικὸς τὴν πώλησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ὑπερέβαινεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας... Ὅταν τοῦ ἔφεραν τὸ πιάτο, δὲν ἐτόλμησε νὰ πάρῃ ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Τοῦ ἐφαίνοντο πάρα πολλά. Ἐστέκετο μετέωρος, κατακόκκινος κ' ἐψέλλιζεν εὐχαριστίας. Ἔβγαλε δὲ νὰ τοῦ χώσῃ διὰ τῆς βίας ὁ κ. δὲ-Κουρτέιγ τὰ νομίσματα ἐκεῖνα εἰς τὸ κασκέττον του, λέγων :

—Πάρ' τα, μικρέ, θὰ σοῦ χρησιμεύσουν γιὰ τὸ ταξεῖδι.

Καμμιὰ φορὰ δὲν χρειάζονται περισσότερα γιὰ νὰ κάμῃ κανεὶς περιουσία.

Ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἑστιατόριον παραζαλισμένος. Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, ποὺ ἐστέκοντο εἰς τὴν εἴσοδον, κάποιος τοῦ εἶπε :

—Ἔχεις τύχη, μικρέ !.. Καλὰ πῆγε σήμερα ἡ δουλειά σου !...

Ὁ Ραοὺλ ὅμως δὲν εἶχεν ἰδέαν τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπεκόμιζε καὶ τὸ ὁποῖον ἐφούσκωνε *τώρα τὴν τσέπη* τοῦ *πανταλονιοῦ* του. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Κλούμπ κ' εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον ἀπεφάσισε νὰ τὰ μετρήσῃ.

Ἐκάθησε τότε εἰς ἕνα ὄχθον καὶ ἄδειασε τὴν τσέπην του. Τὰ ναπολεόνια ἐξέφυγον ἄφθονα. Ἦσαν δώδεκα. Ἔπειτα καμμιὰ δεκαριὰ ἀσημένια πεντόφραγκα καὶ χαρτονομίσματα μαζί !

Τριακόσια φράγκα ! Εἶχε τριακόσια φράγκα ! Καὶ δὲν τῷ ἐχρειάζοντο διὰ τὸ ταξεῖδι παρὰ μόλις ἑκατόν !...

Ὁ Ραοὺλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Σανλὶ μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν. Ἡ ζωὴ τῷ ἐφαίνετο εὔκολος. Πῶς ἠμποροῦσε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἐπιτυχίας του εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀφοῦ κ' ἐδῶ ἀκόμη, εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ πρώτη του δοκιμὴ πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων, ἔδωσε τέτοια ἀποτελέσματα ;...

Καμμίαν δυσκολίαν δὲν ἔβλεπε πλέον. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἔφθανεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ζωγραφίζῃ ἀνθρωπάκια εἰς ἕνα τετράδιον, διὰ νὰ κάμῃ ὁλόκληρον περιουσίαν.

«Καὶ ὅσο συλλογίζομαι, ἔλεγεν, ὅτι ἡ θεῖες μου ἀνησύχησαν διὰ τὸ μέλλον μου, ἐπειδὴ δὲν ἤμουν πιὰ γραφεὺς στοῦ κ. Δυφούρ ! Φαντάζομαι πῶς θὰ ἐκπλαγοῦν, ἅμα ἰδοῦν τὰ πλούτη μου !..

«Τ' θέλατε λοιπὸν νὰ κάμω, σᾶς παρακαλῶ ;» (Σελ. 62 στ. ο')

«Ἐκάθησεν εἰς ἕνα ὄχθον...» (Σελ. 61 στ. 6')

Ἡ ψυχρολουσία

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς ὁδοῦ Σαϊντ-Αἰνιάν, ὁ φίλος μας ἀπεγοητεύθη, μὴ εὑρὼν κανένα. Αἱ δεσποινίδες ἔλειπαν εἰς τὸν ἑσπερινόν. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ περιμείνῃ διὰ νὰ πολαύσῃ τὸν θρίαμβόν του.

Ἐλάθησεν εἰς τὸν κῆπον κ' ἐδοκίμασε νὰ διαβάσῃ. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὸ βιβλίον. Ἐσκέφθη τότε νὰ κάμῃ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξειδίου. Εἶχε κάθε δικαίωμα τώρα ποῦ ἠσθάνετο τὴν τσέπην του φουσκωμένην ἀπὸ χρήματα, τὰ πρῶτα χρήματα ποῦ ἐκέρδιζε διὰ τοῦ ταλάντου καὶ τῆς ἐργασίας του.

«Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ μὲ ψηλαφήσετε, σὰν γουρουνόπουλο γιὰ πούλημα!»

Καὶ σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπιτέλους εἰς τὰς πέντε, αἱ τρεῖς γεροντοκόραι ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, κρατοῦσαι τὰ χρυσόδετα προσευχητάριά των.

Βλέποντάς τὸν Ραοὺλ, προσεποιήθησαν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, ὅταν δὲ ὁ μικρὸς ἐσηκώθη διὰ νὰ τὰς χαιρετήσῃ, μόλις τῷ ἀπεκρίθησαν.

Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία τὸν ἠρώτησε ξηρά :

—Ποῦ ἔφαγες τὸ μεσημέρι ;

Ὁ Ραοὺλ ἐταράχθη ὀλίγον μὲ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἀλήθεια... δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῆ καθόλου... ἀλλὰ δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πρωΐ καὶ τὸ στομάχι του ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται κατὰ τρόπον ἀνησυχαστικόν. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ ἀποκριθῇ :

—Θεία μου, δὲν ἐπρόφθασα νὰ φάγω... τὸ ἐξέχασα ὅλως διόλου καὶ σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι τώρα πεθαίνω τῆς πείνας.

Αἱ γεροντοκόραι ἐμόρφασαν περιφρονητικῶς καὶ ἡ δεσποινὶς Λευκὴ εἶπε μὲ τὴν ὀξεῖαν φωνήν της :

—Μπορεῖ νὰ πεινᾷς, παιδί μου, τὸ σπίτι ὅμως δὲν εἶνε ξενοδοχεῖον. Καὶ ἀφοῦ ἔκρινες καλὸν νὰ μὴν ἔλθῃς τὸ μεσημέρι τὴν ὥρα τοῦ τραπεζιοῦ, θὰ περιμένῃς τώρα ὥς τὸ βράδυ.

—Τότε νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ

—Ναί, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Λευκὴ μὲ φωνὴν ἀκόμη ὀξυτέραν· ἀλλὰ γιὰ νὰ πᾷς στὸ ξενοδοχεῖο, χρειάζονται χρήματα.

Ὁ Ραοὺλ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἐπερίμενε διὰ νὰ καταπλήξῃ τὰς γεροντοκόρας. Καὶ ἀνασύρας ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν δράκα χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ τραπέζι, λέγων :

—Χρήματα δὲν μοῦ λείπουν. Ὁρίστε !

Πρὸ τῆς θέας τοῦ σημαντικοῦ ἐκείνου ποσοῦ, αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔμειναν ἄναυδοι.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς, ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἀνέκραξε :

—Ὦ, Θέ μου ! Ποῦ τὰ βρῆκες τόσα χρήματα ;... Εἶμαι βεβαία ὅτι τὰ ἔκλεψε !

Ἀκούσας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ραοὺλ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

—Ὄχι, ἀγαπητές μου θεῖες, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς, δὲν τὰ ἔκλεψα ἐπροσπάθησα ἁπλῶς νὰ κερδίσω τὰ ἔξοδά μου, καθὼς μ' ἐσυμβουλεύσατε, κι' αὐτό, βλέπετε, δὲν μοῦ ἦταν καθόλου δύσκολο, ἀφοῦ σὲ μιὰ ὥρα ἐμάζευσα ὅλ' αὐτὰ τὰ χρήματα.

«Τὸ θέαμα ἦτο ἀκόμη γραφικώτερον...»

Καὶ μὲ τί τρόπο, κύριε ;

—Μὲ τὴ ζωγραφική μου ! Ἐπῆγα στὸ Σαντιγὺ κ' ἐζωγράφισα τὰ μέλη τοῦ Τέννυς-Κλούμπ.

—Ἐζητιάνεψες, μὲ ἄλλους λόγους, ἐκεῖ πέρα ; ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία θυμωμένη· ὡραία δουλειά! Εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ εὐχάριστο γιὰ 'μᾶς, ποῦ ἔχομε μιὰ κοινωνικὴ θέσι, νὰ ξεύρωμε ὅτι ὁ ἀνεψιός μας γυρεύει χρήματα ἀπὸ τοὺς πλουσίους τοῦ τόπου !

—Δὲν ἐγύρεψα τίποτε ! ἐφώναξε θυμωμένος ἐπίσης καὶ ὁ Ραοὺλ. Μπῆκα στὸ Κλούμπ μὲ τὸν φίλο μου Ρενὲ δὲ-Κουρτέϊγ, ἔκαμα τὰ σκίτσα μου καὶ οἱ ἄνθρωποι μοῦ τὰ γόρασαν.

—Ὡραῖο ἐπάγγελμα ! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Λευκή.

—Πάντα καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «χασομέρη», ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ.

—Μπορεῖ, ὑπέλαβεν ἡ γεροντοκόρη· ἡ ἀξιοπρέπειά μας ὅμως δὲν τὸ καταδέχεται, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς !

—Ἂς μοῦ ἐδίνατε λοιπὸν σεῖς τὰ χρήματα τοῦ ταξειδιοῦ μου, ἐφώναξεν ὁ Ραοὺλ, χωρὶς νὰ μὲ βάλετε νὰ τὰ κερδίσω μόνος μου. Τί ἠθέλατε λοιπὸν νὰ κάμω, σᾶς παρακαλῶ ;

Πρὸ τῆς λογικῆς αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρήματος, αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἠσθάνθησαν κάποιαν στενοχωρίαν κ' ἐνόησαν τὸ ἄδικόν των. Ἄλλως τε, τὰ χρήματα ποῦ εὑρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἀπετέλουν ἀκόμη ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ὑποχώρησις ἀξιοπρεπεστέρα, ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία, ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, εἶπε :

—Πολὺ καλά ! Ἂς μὴ χάνωμε τὰ λόγια μας ! Ἐσύ, παιδί μου, δὲν ἐννοεῖς ἀπὸ τέτοια πράγματα καὶ δὲν θὰ πεισθῆς ποτέ. Πάρε τὰ χρήματά σου. Σοῦ εὔχομαι ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾷς, νὰ κερδίζῃς πάντα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Σοῦ ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν τὸ ἐλπίζω, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ ἐλπίζῃς καὶ σύ.

Καὶ μετὰ τὴν ψυχρολουσίαν αὐτὴν αἱ τρεῖς γεροντοκόραι εἰσῆλθον εἰς τὸ σαλόνι, ὁ δὲ Ραοὺλ ἔμεινε μόνος ἀπέναντι τοῦ θησαυροῦ του, ταραγμένος κάπως ἀπὸ τὰ ἀπελπιστικὰ λόγια τῆς θείας του.

Διατί νὰ μὴν ἐλπίζῃ, ὅτι κ' ἐκεῖ πέρα θὰ ἐκέρδιζε χρήματα μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ;...

Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολὺ καὶ, λαμβάνων ἓν χρυσοῦν νόμισμα ἀπὸ τὸν σωρόν, ὁ Ραοὺλ ἐσυλλογίσθη :

—Θὰ πάω νὰ φάω πάστες στὸ ζαχαροπλαστεῖο... Μὲ τὸν κόπον μου καὶ μὲ τὴν ἱκανότητά μου τὰ κέρδισα αὐτὰ τὰ λεπτά, κι' ἂς λένε ὅ,τι θέλουν ἡ κακόγρηες !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ

Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις

Ἡ «Π ά μ π α» εὑρίσκετο ὑπὸ ἀτμὸν καὶ εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Ζολιέττας, εἰς τὴν Μασσαλίαν, συνωστίζετο τὸ ποικίλον ἐκεῖνο κοσμοπολιτικὸν πλῆθος, τὸ ὁποῖον βλέπει κανεὶς εἰς κάθε ἀναχώρησιν πλοίου, καὶ πρὸ πάντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα παίρνουν μετανάστας.

Καὶ ἡ «Π ά μ π α» ἐπαιρνε πλέοντῶν χιλίων διακοσίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὀκτακόσιοι περίπου ἦσαν Ἰταλοί, ἐπιβιβασθέντες προηγουμένως ἀπὸ τὴν Γένουαν. Ἄλλοι ἀκόμη θὰ ἐπεβιβάζοντο κατόπιν, ἀπὸ τὴν Ἀλμερίαν τῆς Ἱσπανίας

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου κατεγίνοντο ὁλονὲν εἰς τὰς διαφόρους διατυπώσεις, τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν μεταναστῶν. Οὗτοι ἔπρεπε νὰ περνοῦν ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξήταζε, διότι, κατὰ τὸν κανονισμόν, δὲν ἐγίνοντο δεκτοὶ ὡς μετανάσται, παρὰ μόνον ἄνθρωποι ὑγιεῖς, ἀρτιμελεῖς καὶ καλοκαμωμένοι. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἐξηκολούθη ἀπὸ πολλῆς ὥρας βραδεῖα καὶ προσεκτική. Οἱ ναῦται παρέτασσον τὴν ἀνθρωπίνην ἐκείνην ἀγέλην εἰς τὴν γραμμήν, ἐνώπιον τραπέζης τοποθετημένης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθηντο οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἐν στολῇ.

Ἦσαν ἄνδρες, παιδιά, γέροντες, νέοι, καὶ ὅλοι αὐτοί, μὲ τὴν σειράν, ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἐξήταζε στόματα, δόντια, μάτια. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ παρουσίαζε τὴν θλιβερὰν ὄψιν ἀγορᾶς δούλων, σ κ λ α β ο π ά ζ α ρ ο υ. Καὶ μόλις ἐτελείωνεν ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις, καθένας ἐσημειώνετο εἰς τὸν κατάλογον τῶν μεταναστῶν ὡς ὑγιὴς καὶ ἦτο πλέον ἐλεύθερος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πρώραν καὶ νὰ λάβῃ κατοχὴν τῆς κλίνης του.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους αὐτοῦ τοῦ γραφικοῦ βεβαίως ἀλλὰ ρυπαροῦ καὶ δυσόσμου, ἐπανευρίσκομεν τὸν φίλον μας Ραοὺλ μὲ τὸν Τορπέν, τὸν πρώην φαρμακοποιὸν τοῦ Σαλί. Φυσικὰ ὁ Τορπέν, τοῦ ὁποίου γνωρίζομεν τὸν ζωηρὸν καὶ δυσπόταντον χαρακτῆρα, ἐστενοχωρεῖτο πολὺ μὲ αὐτὰς τὰς διατυπώσεις καὶ ἐνῷ ἐστέκετο εἰς τὴν γραμμὴν μὲ τὸν Ραοὺλ, ἐμουρμούριζε διαρκῶς :

—Ἰδές, ἰδὲς πῶς μᾶς ἀράδιασαν ἐδῶ καὶ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ περνοῦμε παρὰ ἕνας-ἕνας σὰν νἄμαστε τραγιὰ γιὰ σφάξιμο ! Μὰ εἶνε ἀνυπόφορο !

Κ' ἐδοκίμασεν ἐπανειλημμένως νὰ διασπάσῃ τὴν γραμμὴν καὶ νὰ περάσῃ· οἱ ναῦται ὅμως τὸν ἐπανέφερον διὰ τῆς βίας εἰς τὴν θέσιν του.

—Ἔ ! τοῦ ἐφώναξε κάποιος· ἂν εἶσαι καὶ παππᾶς, μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς !

Οὕτως ὁ ἀνυπότακτος ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ — τί νὰ κάμῃ ;— καὶ ἐστάθη πλέον ἥσυχος εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν γραμμὴν τῶν μεταναστῶν, ἡ ὁποία ἐπροχώρει μὲ βραδύτητα ἀπελπιστικήν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΙΜΗ ΑΠΟΚΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν προηγουμένην Κυριακήν, 11 Ἰανουαρίου, ἄνοιξε τὸ Τριῴδι. Αὐτὸ τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά, διότι εἶνε τώρα δύο ἑβδομάδες ποῦ βλέπετε εἰς τοὺς δρόμους μασκαράδες καὶ... μασκαρεύεσθε ἴσως καὶ σεῖς. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅμως λιγάκι παράξενο, πῶς ἡ Ἀποκρηὰ μᾶς ἦλθε φέτος τόσον νωρίς ;.. Ἄλλες χρονιές, μεταξὺ τῶν Φώτων καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου ἐμεσολαβοῦσαν ὀλίγαι ἑβδομάδες ποῦ μᾶς ἄφιναν νἀνασάνωμεν, νὰ ξεκουρασθῶμεν, νὰ ἐργασθῶμεν τελοσπάντων. Φέτος τίποτε. Μετὰ τὰ Χριστούγεννα, τὴν Πρωτοχρονιὰν καὶ τὰ Φῶτα, ἀμέσως μασκαράδες. Ἀπὸ τὴ μιὰ φασαρία στὴν ἄλλη, χωρὶς διάλειμμα, ἀπνευστεί μονορροῦφι. Πῶς αὐτό ;

Ἀλλ' εἶνε ἀπλούστατον : Ἀφοῦ φέτος π ρ έ π ε ι νὰ κάμωμεν Πάσχα στὰς 22 Μαρτίου, δὲν ἦτο δυνατὸν νἀρχίσῃ ἀργότερα ἡ Ἀποκρηά. Δ ὲ ν ὑ π ῆ ρ χ ε κ α ι ρ ό ς...

—Καλὰ θὰ πῆτε, καὶ γιατί φέτος π ρ έ π ε ι νὰ κάμωμεν Πάσχα τόσο νωρίς ; πρὶν καὶ ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ; ἕνα Πάσχα σχεδὸν χειμωνιάτικον ;..

Διότι, ἀγαπητοί μου, οἱ Χριστιανοὶ κάμνομεν πάντοτε Πάσχα τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πρώτην πανσέληνον, κατόπιν τῆς ἐαρινῆς Ἰσημερίας.

—Δηλαδή ; Δὲν μᾶς τὸ κάμνετε φιλὰ αὐτό, κύριε Φαίδον ;

Εὐχαρίστως. Ἡ ἐαρινὴ Ἰσημερία γίνεται πάντοτε, καθὼς ξεύρετε, στὰς ὀκτὼ τοῦ Μαρτίου. (Τότε ἡ ἡμέρα ἔχει δώδεκα ὥρας ἀκριβῶς καὶ ἄλλας τόσας ἡ νύκτα· κατόπιν ἡ ἡμέρα γίνεται μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν νύκτα). Λοιπόν, θὰ κυττάξωμεν πότε θὰ γίνῃ ἡ πρώτη πανσέληνος ὕστερ' ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμερομηνίαν. Κ' εὐθύς, τὴν ἑπομένην Κυριακήν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ γίνῃ Πάσχα. Ἐννοήσατε τώρα ;

—Σχεδόν... Ὥστε φέτος ;

Φέτος, ἀγαπητοί μου, συμπίπτει νὰ εἶνε πανσέληνος — ἰδῆτε τὸ Καζαμίαν σας,—στὰς 18 Μαρτίου, ἡμέραν Τετάρτην. Ἡ πρώτη λοιπὸν Κυριακὴ εἶνε στὰς 22 τοῦ μηνός. Ἄρα Πάσχα καὶ ἄρα βρέχει.. τὸ Πάσχα !

—Ἀλλὰ πότε κάμνομεν Πάσχα ἀργά, τὸν Ἀπρίλιον, ποῦ δὲν βρέχει ;

Ὅταν συμπέσῃ νὰ γίνῃ πανσέληνος ὀλίγας ἡμέρας π ρ ὶ ν ἀπὸ τὴν Ἰσημερίαν. Τότε θὰ χρειασθῇ σχεδὸν ἕνας μῆνας διὰ νὰ ξαναγίνῃ. Καὶ τὸ Πάσχα θὰ μετατεθῇ κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ πλέον ὄψιμον Πάσχα ποῦ γίνεται, εἶνε στὰς 26 Ἀπριλίου. Τὸ δὲ πλέον πρώϊμον στὰς 21 Μαρτίου.

—Φέτος λοιπὸν στὰς 22. Πάλι καλά !.. Καὶ ἄλλη συνέπεια αὐτῆς τῆς πρωϊμότητος ἐκτὸς τῆς συρροῆς τῶν ἑορτῶν ;

Καμμία ! Ἀφοῦ ἀνοίξαμεν τὸ Τριῴδι, τὰ πράγματα θὰ τραβήξουν τὸν δρόμον των ὥς ποῦ νἀνοίξωμεν καὶ τὸ Πεντηκοστάρι. Πρῶτον αἱ τρεῖς ἑβδομάδες τῆς Ἀποκρηᾶς—ἄλλη μία σᾶς μένει, μικροί μου μασκαράδες !— ἔπειτα αἱ ἓξ τῆς Σαρακοστῆς, (ὅλος ὁ Φεβρουάριος καὶ μέρος τοῦ Μαρτίου, διότι... «λείπει ποτὲ ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴ Σαρακοστή ;») ἔπειτα Πάσχα, Ἀνάληψις, Πεντηκοστὴ καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων στὰς 17 Μαΐου.

Ἀλήθεια, ἰδοὺ καὶ μία συνέπεια : Φέτος ἡ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἶνε ἀτελείωτη : Ἀπὸ τὰς 18 Μαΐου ἕως τὰς 29 Ἰουνίου, — σὰν Μεγάλη Σαρακοστή ! Ἄλλες χρονιές, ὅταν τὸ Πάσχα εἶνε ὄψιμον, ἡ νηστεία αὐτὴ περιορίζεται εἰς ὀλίγας ἡμέρας. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει ! δὲν τὴν κρατοῦν τώρα οὔτε εἰς τὰ Μοναστήρια. Ὥστε ἡ μόνη συνέπεια ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε, ὅτι φέτος, πολὺ πιθανόν, νὰ κάμωμεν Πάσχα... μὲ τὰ βαρειά μας ἐπανωφόρια. Ὁπωσδήποτε, εἰμπορεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ καλοκαίρι μας φέτος θἀρχίσῃ νωρίς. Διότι τὸ Πάσχα δίδει πάντοτε τὸ σύνθημα. Λοιπόν, καλὲς Ἀποκρηὲς καὶ τοῦ χρόνου !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ ζωὴ τοῦ πλοίου, διαταραχθεῖσα πρὸς στιγμήν, ἀναλαμβάνει τὴν συνήθη της γαλήνην. Ἡ θάλασσα ἀπέδωσε τὴν λείαν της.

Ὅταν ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον οἱ βοηθοὶ τοῦ ἰατροῦ ἔτριβαν δυνατά, συνῆλθεν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶλκυσε τὸ διστακτικὸν ἀκόμη βλέμμα του, ἦτο τὸ ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον κατεφίλει ἡ μητέρα του. Καὶ ἀσθενὲς μειδίαμα ἐπλανήθη εἰς τὰ πελιδνά του στήθη.

Τὸ παιδὶ ἐσώθη, τὸ ἔσωσεν αὐτός... Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠσθάνθη νὰ τοῦ σείουν τὸ χέρι μὲ συγκίνησιν καὶ τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε τὸ βλέμμα ἑνὸς ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζεν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην.

«Θὰ εἶνε ὁ πατέρας» ἐσυλλογίσθη.

Καὶ πάλιν διέστειλε τὰ χείλη του μειδίαμα. Ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαράν του, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη καὶ ὁ ἰατρὸς διὰ νεύματος τῷ ἐπέβαλε σιγήν.

Ἐν τούτοις μία φωνὴ θερμή, παλλομένη, φθάνει εἰς τὴν ἀκοήν του. Εἶνε ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

—Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω, λέγει θλίβων τὸ χέρι τοῦ Μωρίς. Σᾶς ὀφείλω κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν μου. Ἐδείχθητε ἥρως! Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, πῶς νὰ σᾶς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; Σᾶς ἱκετεύω, δεχθῆτε τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον... πρὸς τὸ παρόν, διότι εἰς τὸ ἑξῆς ὅ,τι ἔχω σᾶς ἀνήκει!

Κ' ἔβαλεν ἕνα χαρτὶ εἰς τὸ χέρι τοῦ νέου...

Ἔπειτα ἀπεμακρύνθη παραπαίων ὡς μεθυσμένος. Ἐπήγαινε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ χαράν, ἀπὸ εὐτυχίαν.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Μωρίς, βασταζόμενος ὑπὸ τῶν βοηθῶν, κατορθώνει νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα, πίνει ἓν ἀναψυκτικόν, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἐντελῶς καλὰ καὶ θέλει νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὴν καμπίναν του διὰ νὰ ἀλλάξῃ.

Εἰς τὸ δεξί του χέρι κρατεῖ ἕνα χαρτονόμισμα, ἕνα χιλιόφραγκον, καὶ τὸ πρῶτόν του κίνημα εἶνε νὰ ζητήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος ἐκεῖνον ποῦ τοῦ τὸ ἔδωσε, διὰ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐνθυμεῖται κάτι ἄλλο, πολὺ σπουδαιότερον.

Τὴν κασσετίναν!

Χώνει βιαστικὰ τὸ χαρτονόμισμα εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ζωηρός, σχεδὸν τρέχει, ὑπὸ τὰ ἔκπληκτα ὄμματα τῶν βοηθῶν.

Τὸ πλῆθος, ποῦ τὸν παραφυλάττει ἀπέξω, τὸν ὑποδέχεται μ' ἐπευφημίας, τὸ χειροκροτεῖ, συνωστίζεται ἐμπρός του, θέλει νὰ τὸν ἀπαγάγῃ ἐν θριάμβῳ. Ἀλλ' ὁ Μωρὶς ἐν μόνον συλλογίζεται· νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κασσετίναν.

Ἐνθυμεῖται τὸ μέρος, ὅπου τὴν εἶχεν ἀφίσῃ, σχεδὸν ἀπέναντι τῆς κλίμακος, εἰς τὸν πάγκον τῆς κουπαστῆς, μαζὶ μὲ τὸ σακκάκι του.

Θέλει νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ τὸ πλῆθος. Τὸ «Λονδίνον» ἔφθασε, πλευρίζει τώρα εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ οἱ ἐπιβάται ἑτοιμάζονται νὰ ἀποβιβασθοῦν.

Ὁ Μωρίς, μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ, στέκεται πλησίον τῆς γεφύρας, ποῦ ἑνώνει τὸ πλοῖον μὲ τὴν ξηρὰν καὶ ἐπιβλέπει τοὺς ἀποβιβαζομένους.

Εὐτυχῶς οἱ ἐπιβάται εἶνε ὀλίγοι. Τοὺς ἐξετάζει ἕνα-ἕνα μὲ προσοχήν, περιμένων ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν νὰ ἰδῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν κλέπτην του. Ἀλλ' ἡ παρέλασις τελειώνει καὶ ὁ κλέπτης δὲν φαίνεται πουθενά!

Ἔξαφνα ἕνα χέρι στηρίζεται εἰς τὸν ὦμον τοῦ Μωρὶς καὶ μιὰ ἤρεμος φωνὴ τὸν ἐρωτᾷ:—Δὲν θὰ ἔγῃς, φίλε μου;

Εἶνε ὁ πλοίαρχος εἰς τὸ σχεδὸν ἔρημο κατάστρωμα.

—Θὰ βγῶ βέβαια, ἀποκρίνεται ὁ Μωρίς, ἀλλὰ ξέρετε, κ. πλοίαρχε, προσέχω τὴ γέφυρα, γιὰ νὰ τσακώσω τὸν κλέπτη τῆς κασσετίνας μου. Κ' ἐπειδὴ τὸν γνωρίζω...

—Ἀλήθεια; ὑποπτεύεσθε ὡρισμένον πρόσωπον; Ἀλλὰ θὰ τὸν εἴδατε τόνε νὰ περνᾷ...

ἐκφράσῃ τὴν χαράν του, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη καὶ ὁ ἰατρὸς διὰ νεύματος τῷ ἐπέβαλε σιγήν.

Ἐν τούτοις μία φωνὴ θερμή, παλλομένη, φθάνει εἰς τὴν ἀκοήν του. Εἶνε ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

—Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω, λέγει θλίβων τὸ χέρι τοῦ Μωρίς. Σᾶς ὀφείλω κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν μου. Ἐδείχθητε ἥρως! Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, πῶς νὰ σᾶς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; Σᾶς ἱκετεύω, δεχθῆτε τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον... πρὸς τὸ παρόν, διότι εἰς τὸ ἑξῆς ὅ,τι ἔχω σᾶς ἀνήκει!

Κ' ἔβαλεν ἕνα χαρτὶ εἰς τὸ χέρι τοῦ νέου...

Ἔπειτα ἀπεμακρύνθη παραπαίων ὡς μεθυσμένος. Ἐπήγαινε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ χαράν, ἀπὸ εὐτυχίαν.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Μωρίς, βασταζόμενος ὑπὸ τῶν βοηθῶν, κατορθώνει νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα, πίνει ἓν ἀναψυκτικόν, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ὁλονὲν πυκνότερον, τὸν ἐμποδίζει. Ἄνθρωποι τοῦ σφίγγουν τὰ χέρια, τὸν σταματοῦν διὰ τῆς βίας, τὸν φιλοῦν

Τέλος πάντων τοὺς διαφεύγει.

Διασχίζει τὸ κατάστρωμα, κυττάζει. ψάχνει παντοῦ, τίποτε!

Ἄφαντη ἡ κασσετίνα.

Ἔχει πλέον ξημερώσει. Αἱ ἀκταὶ τῆς Ἀγγλίας ἀναφαίνονται ὑπὸ τὴν αἰωνίαν των ἀμίχλην. Πλησιάζουν εἰς τὸ Νιουχάβεν. Τὸ ἀτμόπλοιον εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα καὶ ὁ Μωρὶς ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ψάχνῃ.

Ἐρωτᾷ τοὺς ναύτας, τοὺς ἐπιβάτας... κανεὶς δὲν εἶδε κασσετίναν.

Ἀπελπισμένος, περιέρχεται τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κλέπτην του. Τῷ λέγουν, ὅτι ἕνας ναύτης ἐσήκωσε τὸ σακκάκι του ὀλίγας στιγμὰς ἀφοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Μήπως αὐτὸς ἐπῆρε τὴν κασσετίναν του;

Τὸν ζητοῦν, τὸν εὑρίσκουν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ σακκάκι, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν κασσετίναν. Δὲν εἶδε τίποτε, βεβαιώνει ὅτι τίποτε δὲν ὑπῆρχε κοντά εἰς τὸ σακκάκι.

—Ὄχι ἀκόμη!

—Πῶς; εἶνε λοιπὸν κανένας ἄνθρωπος τοῦ πλοίου; ναύτης; ὑπάλληλος;...

—Ὤ, ὄχι, κ. πλοίαρχε! εἶνε ἐπιβάτης, ἕνας λωποδύτης ποῦ τὸν κυνηγῶ ἀπὸ τὴ Ρουένη!

—Τότε, παιδί μου, τρέξε, γιατὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάται βγῆκαν. Αὐτοὶ ποῦ βλέπεις ἀκόμη ἐδῶ μέσα, εἶνε ὅλοι τοῦ πληρώματος.

—Ἀλήθεια; ψιθυρίζει κατάπληκτος ὁ Μωρίς.

—Ναί, ναί. Καὶ τώρα ἕνα μόνο σοῦ μένει· νὰ τρέξῃς στὸ τελωνεῖο. Εἶνε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς προκυμαίας. Δὲν ἀφίσαν ἐκεῖ νὰ περάσῃ τὸ παραμικρὸ δέμα καὶ ἂν ὁ κλέπτης σου...

—Ἐνόησα! Εὐχαριστῶ, πλοίαρχέ μου!

Καὶ ὁ Μωρὶς ὁρμᾷ εἰς τὴν γέφυραν, βγαίνει εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ τρέχει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τελωνεῖον.

Ἕνας νέος Ἄγγλος ἐδοκίμασε νὰ περάσῃ λαθραίως σιγάρα, ἀλλὰ τὸν ἐτσάκωσαν. Ὁ ἄνθρωπος φωνάζει, οἱ

τελωνοφύλακες δὲν ἀκούουν τίποτε, τὰ σιγάρα κατάσχονται καὶ ὁ παραβάτης ἀναγκάζεται νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μωρὶς ἐπιθεωρεῖ τοὺς ταξειδιώτας· ὁ κλέπτης του δὲν εἶνε οὔτ' ἐκεῖ!

Ἔξαφνα νέα φιλονεικία. Ἕνας Ἄγγλος μὲ κόκκινες φαβορίτες, φωνάζει, διαμαρτύρεται, ὑβρίζει, σπρώχνει τοὺς ὑπαλλήλους, κάνει σὰν δαιμονισμένος. Ὁμιλεῖ ἀπταίστως τἀγγλικά. Μίαν στιγμὴν ὅμως, χάνει τὴν ὑπομονὴν καὶ συγχρόνως τὴν φρόνησιν, τοὺς φωνάζει γαλλιστί:

—Μὴ τὴν ἀνοίξετε! μή!

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ πλησιάζει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἀλλ' ἡ ἔκπληξις τὸν καρφώνει εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ κασσετίνα εἶνε στὰ χέρια ἑνὸς τελωνοφύλακος, ὁ ὁποῖος καταβάλλει ἀπεγνωσμένας προσπαθείας νὰ τὴν ἀνοίξῃ...

Ὁ Μωρὶς συνέρχεται. Ταχὺς ὡς ἀστραπή, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὰς συνεπείας τοῦ κινήματός του, ὁρμᾷ καὶ ἁρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑπαλλήλου τὴν κασσετίναν. Ἔπειτα, ἐπωφελούμενος τῆς στιγμιαίας ἐκπλήξεως ποῦ προξενεῖ τὸ ἀπρόσπτον, τὸ τρελλὸν αὐτὸ ἄρπαγμα, ὀπισθοχωρεῖ, χώνεται μέσα εἰς τὸ πλῆθος καὶ γίνεται ἄφαντος...

Ἡ εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία ποῦ φεύγει ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν διὰ τὸ Λονδίνον, σφυρίζει καὶ αἱ θύραι τῶν βαγονιῶν κλείονται μὲ κρότον.

Μετ' ὀλίγον ἐκκινεῖ.

Ἔξαφνα, ἕνας νέος, κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸν κανσπὲ ἑνὸς βαγονιοῦ πρώτης θέσεως, βγαίνει, σηκώνεται, κλείει τὰ παραπετάσματα τῶν θυρίδων καὶ πίπτει ἐξηντλημένος εἰς τὸν κανσπέ.

Εἶνε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ.

Πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν, ἀλλὰ νικητής, θριαμβευτής, εὐδαίμων!

Σφίγγει ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος του ἕνα πρᾶγμα ὄχι μεγαλείτερον ἀπὸ κυτίον πούρων.

Ἡ κασσετίνα ἀνευρέθη!

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Μικρὸ μυρμηγκι, τόσο δὰ μικρούτσικο,
Ρεβίθι μεγαλούτσικο
Νὰ σύρῃ δὲν μποροῦσε μὲ τὸ στόμα του,
Μὲ πόδια καὶ μὲ σῶμα του.

Δὲν τὸ μποροῦσε· μὰ δὲν ἀπελπίστηκε:
Σὲ πέτρα συλλογίστηκε
Ψηλὴ νὰνέβῃ· κι' ἔτσι τὰ ματάκια του
Δυὸ βλέπουν ἀδελφάκια του.

Τρεχάτο κατεβαίνει, σὰν πετούμενο,
Κι' αὐτὰ τοὺς λέει χαρούμενο:
«Ἐλᾶτε χέρι χέρι νὰ μοῦ δώσετε,
Κάτι βαρὺ μαζί μου νὰ σηκώσετε...»

Κι' οἱ τρεῖς τους τώρα πᾶνε στὴ φωλίτσα [τους
Τὸ σπόρο, καὶ ἡ καρδίτσα τους,
Γεμάτη ἀγάπη, τόσο εὐχαρισιτήθηκε,
Ποῦ πιὰ ποτὲς κανεὶς τους δὲ χωρίστηκε.

Σπέτσες, 1915.

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Σπάνιον Εὕρημα

Μέσα εἰς αὐγὸν ὄρνιθος, βάρους 130 γραμμαρίων, εὑρέθη ἓν ἄλλο αὐγὸν μικρότερον, σχηματισμένον τελείως. Τὰ δύο κορκα αὐγὰ εἶνε συνήθη. Ἡ περίπτωσις ὅμως αὐτὴ ἑνὸς τελείου αὐγοῦ, μὲ τὸ κέλυφός του, εὑρισκομένου μέσα εἰς ἓν ἄλλο, εἶνε σπανιωτάτη.

Περίεργον Δένδρον

Εἰς τὸ πάρκον ἑνὸς πλουσίου κτηματίου, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μεξικοῦ, εὑρίσκεται ἓν δένδρον, τοῦ ὁποίου αἱ γιγαντιαῖαι ρίζαι ἀποτελοῦν ἓν εἶδος ὑπαιθρίου αἰθούσης, κυκλοτεροῦς, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μεξικανὸς ἔβαλεν ἕνα τραπέζι καὶ ἕνα πάγκον, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας.

Διπλῆ Εἰκών

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη εἰκὼν μὲ διπλῆν ὄψιν. Παριστᾷ ἕνα κλόουν μὲ μυτερὸ καπέλλο. Ἀλλ' ἂν τὸν ἀντιστρέψετε, θὰ ἰδῆτε ἕνα Τοῦρκον μὲ τὸ σαρίκι του. Καὶ ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶνε ἐπίσης ἀντίγραφον παλαιᾶς χαλκοτυπίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α' Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ

ΤΕΡ	ΕΥ	Α	Ο	ΛΥ	ΤΕΡ
ΨΙ	ΠΗ	ΡΑ	ΡΗ	ΠΗ	ΛΙ
ΜΝΙ	ΧΟ	Ε	ΤΩ	ΠΟ	ΚΑΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ γραμμαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Μουσῶν.

β' Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Οἱ γέροντες δὲν ὑπάρχουν χωριστά. Οἱ νέοι ὑπάρχουν.—Τί λέγω;

γ' Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Question

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων

Quelle est l' ile qui pourrait bien trouver sa place sur la tête d' une coq

Restitution

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φραουλας

Jamais Stard que vaut mieux

Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὗτκι, ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ μία παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις, ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 6ου φύλλου

Α')

9	5	8	6	= 28
4	7	3	5	= 19
6	2	4	3	= 15
0	1	8	2	= 11

β') Σπερχιός, Ἴναχος, Πηνειός, Σελινοῦς, Ἐρασῖνος, Μόρνος.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

(Ἐν μέσῳ πολάγει, 7 Ἰουλίου 1914)

Εἶνε βράδυ... Ἀκκουμπισμένη μελαγχολικὰ εἰς τὰ κάγκελα τῆς γεφύρας, βλέπω τὰς ἑλληνικὰς ἀκτὰς νὰ ἐξαφανίζωνται μακρόθεν.

Ὅλη ἡ μελαγχολία τῆς θνησκούσης φύσεως, ἡνωμένη μὲ τὴν χαρίεσσαν ποίησιν τοῦ βραδυοῦ, ὅ,τι λεπτὸν καὶ ὡραῖον δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς χράματα καὶ γραμμάς, ὅλα αὐτὰ εὑρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν γωνίαν ἑλληνικοῦ ἐδάφους καὶ κοκκινίζουν τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων, καλύπτοντα συνάμα τὸν οὐρανὸν μὲ κόκκινα σύννεφα. Ἡ θάλασσα ἐκτείνεται γύρω μεγαλοπρεπῶς, οὔτε ἕνα κῦμα δὲν σπᾷ εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Γιατὶ μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο θέαμα μὲ καταλαμβάνει τόσον μεγάλη λύπη ;... Φεύγω, καὶ φεύγουσα σκέπτομαι τί ἀφίνω «ἐκεῖ κάτω». Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπανέλθω ;

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου στέλλω ἕνα τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θυμοῦμαι τὰς τόσον ὡραίας, πλὴν φεῦ ! ὀλίγας ἡμέρας, ποὺ πέρασα ἐκεῖ...

Χαίρετε, χαίρετε Ἀθῆναι, χαῖρε «Διάπλασις»; χαῖρε Γερτρούδη, πολυαγαπημένη μου φίλη !

Καὶ ἀπομακρυνόμεθα, φεύγομεν πάντοτε, καὶ βλέπω τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος νὰ γίνωνται μικρότερα, κυανότερα, ἕως ὅτου ὁ δύων ἥλιος τὰ μεταβάλλει εἰς μίαν μεγάλην πυρκαϊὰν ποὺ ἀποθνήσκει μὲ τὴν τελευταίαν του ἀστίνα.

Μικρὸ χελιδονάκι μᾶς ἀκολουθεῖ. Καϋμένο πουλί ! Μήπως θέλεις νὰ διασκεδάσῃς τὴν λύπην μου, καὶ νὰ μὲ κάμῃς νὰ αἰσθάνωμαι ὀλιγώτερον μὲ τὴν παρουσίαν σου, τὰς τόσον πικρὰς ὥρας τοῦ ἀποχωρισμοῦ ;...

Δοξασμένος Ρῆνος

ΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

«Μαμᾶ, εἶπεν ἡ Εἰρηνοῦλα, μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὴν κούκλα ποὺ εἶνε στὸ ντουλάπι μου ;»

Καὶ γιατί, θὰ πῆτε, δὲν σηκώνεται μόνη νὰ τὴν πάρῃ ; τόσο τεμπέλα εἶνε ἡ Εἰρηνοῦλα ;

Ἀχ ! θὰ ἦταν εὐτυχεστάτη ἂν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ! Εἶνε καρφωμένη στὴν πολυθρόνα της, ἐκεῖ θὰ περάσῃ τὴ ζωή της. Ἄ ! σεῖς ποὺ ἔχετε δύο γερὰ πόδια, ποὺ τρέχετε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δὲν ξεύρετε τί θὰ πῇ «καρφωμένη στὴν πολυθρόνα».

«Νὰ ἡ κούκλα σου, χρυσή μου» εἶπεν ἡ μαμᾶ, καὶ βλέπουσα μὲ μελαγχολία τὸ ὠχρὸ καὶ διαρρεμένο προσωπάκι τῆς κόρης της, προσέθεσε· «Ἐπιθυμεῖς τίποτε ; θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω τίποτα ;

—Ὄχι, μαμᾶ, ἀπήντησε ἐκείνη, μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια ἐπιθυμοῦσε κάτι, ἐπιθυμοῦσε ἕνα ζευγάρι γερὰ πόδια, μ' αὐτὸ ποιὸς μποροῦσε νὰ τῆς τὸ δώσῃ ;..

«Εἶνε ὥρα νὰ πᾶς περίπατο, εἶπε μετὰ μικρὰν σιωπὴ ἡ μαμᾶ, τὸ ἀμάξι περιμένει.

«Θὰ προτιμοῦσα νὰ πάω μὲ τὸ καροτσάκι μου καὶ νὰ τὸ σπρώχνῃ ἡ Μαρία, εἶπεν ἡ Εἰρηνοῦλα, ἔτσι μοῦ φαίνεται σχεδὸν σᾶν νὰ τρέχω μὲ τ' ἄλλα παιδιά».

Ἔγεινε, ὅπως πάντα τὸ καπρίτσιο τῆς Εἰρηνοῦλας. Σὲ λίγο φθάσανε στὸ Ζάππειον, καὶ ἡ Εἰρηνοῦλα κύτταζε τἄλλα παιδιὰ ποὺ τρέχανε ἐνῷ ἐκείνη, ἀλλοίμονο, νὰ τρέξῃ δὲν μποροῦσε. Σὲ λίγο ὅλη της τὴν προσοχὴ ἀπερρόφησαν τρεῖς ἀδελφοῦλες ποὺ παίζανε κυνηγητό. Τῆς κύτταζε προσεκτικὰ καὶ φανόταν πόσο ἐπαθυμοῦσε νὰ παίξῃ κ' αὐτή. Ἔξαφνα τὰ παιδιὰ σταματήσανε, μιλήσανε λιγάκι καὶ πῆγαν νὰ πάρουν τῆς κοῦκλες τους ποὺ ἦταν πάρα κεῖ, σ' ἕνα μπάγκο.

—Θέλεις νὰ παίξωμε μαζί; ἠρώτησε ἓν ἀπὸ τὰ κοριτσάκια.

Ἔλαμψαν τὰ μάτια τῆς Εἰρηνοῦλας, ἐν ᾧ ἀπήντησε ἕνα πρόθυμο ναί».

Καὶ ποτέ, ποτὲ σᾶς βεβαιῶ, δὲν εἶχε διασκεδάσει μὲ τὰ πολυτελῆ παιγνίδια, μὲ τὰ ὄμορφα ἔπαιζε μοναχή της, ὅσο σήμερα διασκέδασε μὲ τῆς κοῦκλες ποὺ δὲν ἦσαν κἂν ὡραῖες, ἀλλὰ τῆς ὁποῖες ἔπαιζε μὲ τόσο χαριτωμένη συντροφιά.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΚΑΛΑΜΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ

Φρικτὸς ἀγέρας φύσησε σὲ μιὰ βελανιδιὰ τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔρριψε ἀκριά σ' ἕνα ποτάμι Ἐκείνη ὅμως ξαφνιάστηκε σᾶν εἶδε στὰ νερὰ ὁλόρθο κὶ περήφανο νὰ στέκῃ ἕνα καλάμι.

Καὶ σκέφθηκε: πῶς ἄρα γε, ἀκόμη στέκει αὐτὸ ἐνῷ ἐγὼ πιὸ δυνατὴ, νικήθηκα στὴν πάλη ; Δὲν μπόρεσα στὸν ἄνεμο στιγμὴ ν' ἀντισταθῶ καὶ γρήγορα κατάντησα σὲ τέτοιο κακὸ χάλι!

—Ἡ θέλλα σὲ κτύπησε, τῆς λέει τὸ καλάμι γιατὶ ἤθελες στὴ δύναμι, νὰ παραβγῇς μ' αὐτή, ἐνῷ ἐγὼ ὑποχωρῶ καὶ γέρνω στὸ ποτάμι καὶ στὴν πκραμικρότερη τοῦ ἀνέμου τὴν πνοή.

(Μίμησις τοῦ Αἰσώπου) *Φάων*

ΛΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΣΒΥΣΙΜΟ

Ἐπὶ τέλους τρέχει καὶ εἰς τὸ λεξικόν...

—Ἀλήθεια τί κουτή ! *gr gr* καὶ ἐξῆλθε. Στὸ λεπτὸ ἀκούω φωνὴν σχεδὸν θρηνώδη.—Νάτη πάλι, τί ἔπαθε ἡ ὑπερευαίσθητος Στέλλα μας ;—Ἀπίστευτον, ἀπίστευτον, ἐπανελάμβανε. Κλείω τὸ βιβλίον μου καὶ πάω νὰ ἰδῶ. Πρὶν ἐμοῦ εἶχον καταφθάσῃ δύο ἄλλα κεφαλάκια, εἶχον χωθῇ κάτω ἀπὸ τὰς χάνδρας τοῦ κυανοῦ φωτοθλάστου καὶ ἡ μυτούλα των ἐγίνετο ἕνα μὲ τὰ φύλλα καὶ μὲ τὸ δάκτυλο ποὺ ἐδείκνυε τὰς λέξεις.

Τί εἶνε ; τί τρέχει ;—Εἶχε τὸ πρόσωπο φοβισμένο καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ μοῦ ἔδειχνε.—Νὰ διάβασε, καὶ ἀπόρησε, ποὺ δὲν εὑρῆκαν τίποτε καλλίτερον νὰ γράψουν διὰ τὴν παλαιὰν καὶ νέαν γενεάν μας, παρὰ μόνον τὰ ὡραῖα αὐτὰ ἐπίθετα.

Κινοῦσε τὸ δάκτυλο μὲ ὀρμήν. Γιὰ δὲς λέξεις ποῦ λέγουν ! Τώρα καταλαμβάνω ἀπὸ ποῦ πιάρνει τὸ θάρρος ἡ καλογρηά μας νὰ μᾶς ψάλλει σᾶν τὰ προχθεσινά ! Αἱ ἀπαντήσεις σου πιάνουν τόπον, ἀφοῦ τὰ λεξιά των γράφουν τέτοια :

Καὶ πάλιν τὸ δάκτυλο τῆς Στέλλας νευρικό, ἐκτάκτα τὸ σημεῖον, τὰ κεφαλάκια προσπαθοῦν κἄπι νὰ ἰδοῦν, τὸ συννεφοχρωματισμένο γατάκι μας ἀφίνει τὴν γωνιὰ τοῦ δοχείου μὲ τὰ λευκὰ ρόδα τῆς πρωτοχρονιᾶς ἀκόμη, ποὺ ἐκάθητο, καὶ πετιέται καμπυλωτὸ νὰ παίξῃ μὲ τὰ κινούμενα ἀντικείμενα, τὸ δοχεῖον ἀκολουθεῖ τὸ πήδημα, τὸ νερὸ συνοδεύει καὶ αὐτό, σκεπάζουν ὅλα τὸ φύλλον τοῦ βιβλίου.

—Σβύστε ὅλοι τὰς λέξεις ! φωνάζει ὁ μικρούλης ἀδελφός. Σβύστε τας !—Καλά, γίνηκε.—Σώπα τώρα, Στέλλα μου.—Μὰ ἐκείνη ἔκλαιε καὶ γελοῦσε γιὰ τὴν καταστροφήν, καὶ γιὰ τὴν ἐξωπνάδα. Ἂν τὸ ἔκαμναν διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα γὰ σβύσουν τὰ λόγια ποῦ μᾶς κάμνουν ἐντροπή, πρὸ πάντων ἐμᾶς ποῦ ζοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας !

Ἴσως ἀποφασίσουν καὶ οἱ Γάλλοι ποῦ στολίζουν μὲ τὰς ὡραιοτέρας μας λέξεις τὰ βιβλία των, νὰ ἐξαλείψουν τὴν κακὴν αὐτὴν ἔννοιαν καὶ ἔτσι νὰ διορθωθῇ ἓν παλαιὸν λάθος των.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πές μου λοιπόν, Τάκη, τί ὀνειρεύθηκες ἀπόψε ;

—Ὠνειρεύθηκα, μπαμπᾶ, πῶς πήγαμε μαζὶ περίπατο καὶ φθάσαμε 'ς ἕνα μεγάλο ποτάμι καὶ... ἀλλά, μπαμπᾶ, δὲν θυμοῦμαι ἄλλο... πές τα ἐσύ, ἀφοῦ ἤσουνα μαζί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θραμβευτοῦ

***

Ἡ μητέρα κτενίζει τὴν Ἑλενίτσα, ἡ ὁποία κλαίει.

—Μά, παιδί μου, τῆς λέει ἡ μητέρα της, γιατὶ κλαῖς ; Κλαίω ἐγὼ ὅταν κτενίζομαι ;

—Μά, μαμμά μου, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλενίτσα, ἐσὺ δὲν πονᾷς, γιατὶ πρὶν κτενισθῇς, βγάζεις τὰ μαλλιά σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκασίας Ἑλληνοπούλας

***

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος ἔχει δύο μῆλα. Ὁ ἀδελφός του Νῖκος τοῦ γυρεύει τὸ ἕνα, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Τότε τοῦ λέγει :

—Τί εἶπεν ὁ Χριστός ; Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας...

—Τὸ ξέρω, διακόπτει ὁ μικρὸς Ἀλέκος, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω χιτῶνας, ἔχω μῆλα !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

***

Ὁ μπαμπᾶς :—Σὺ πάλι, Τάκη, ἔφαγες δαμάσκηνα ; Νὰ ἕνα κουκούτσι χάμω.

Ὁ Τάκης :—Ὄχι ἐγώ, μπαμπᾶ ! Ἐγὼ τὰ καταπίνω πάντα τὰ κουκούτσια !

Ἐσταλη ὑπὸ... ἀφρημένου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Αθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21 Ἰανουαρίου 1915.

ΚΑΙ τοῦ χρόνου, παιδιά μου, τὰ... χιόνια ! Νὰ ποῦ ὁ καλὸς Χειμῶνας δὲν θέλησε νὰ σᾶς ἀφίσῃ καὶ φέτος παραπονεμένους. Γνωρίζει αὐτὸς πόσο σᾶς ἀρέσουν τὰ χιόνια —γιὰ μιὰ-δυὸ ἡμέρες,—καὶ πῶς τὰ περιμένατε ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο. Κ' ἔρριξε ἄφθονα στὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ σᾶς τὰ παρουσίασε ἕνα πρωὶ κάτασπρα... Τώρα, τὸ ξέρω : θὰ θέλατε σεῖς καὶ λίγο χιόνι μέσα στὴν πόλι, γιὰ νὰ κάμετε χιονοπόλεμο. Ἔ, ποιός ξέρει ! μπορεῖ νὰ σᾶς τὸ χαρισῃ κι' αὐτὸ καμμιὰ μέρα ὁ καλὸς Χειμῶνας. Πρὸς τὸ παρόν, κάνετε πόλεμο μὲ κομφετί.

Ἀλβανοκτόνε Ἠπειρῶτα, πολὺ σπανίως δημοσιεύω μεταφράσεις εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Προτιμῶ πάντοτε τὰ πρωτότυπα. Τί νὰ σοῦ κάμω τώρα, ἂν τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅσα μοῦ ἔστειλες, ἤτο ἐκεῖνο τὸ «Χωριό», κάτωθεν τοῦ ὁποίου εἶχες σημειώσῃ «μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ» ; Ὄχι, ἀνώτερον ἀπὸ αὐτὸ δὲν μοῦ ἔστειλες ποτέ. Τὸ τέχναμά σου δὲν τὸ ἐννόησα. Τὸ πῆρα ἀληθινὰ ὡς μετάφρασιν. Ὑπέθεσα ὅμως, ὅτι τὸ εἶχες μεταφράσει πολὺ εὐλευθέρως. Τόμον ἔστειλα σήμερον. Ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν κάρταν.

Πειρακτήριον, ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα. Ἡ συσσώρευσις παραγγελιῶν, αὐτὴν τὴν ἐποχήν, μ' ἔκαμε νάργήσω κάπως νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἀλλ' ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσῃς σὺ ποῦ εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μου φίλους.

Τὸ ἴδιον θὰ παρακαλέσω καὶ σέ, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες. Ἔχω ἕνα σωρὸ γράμματά σου, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εὐκαίρησα ἀκόμη νὰ παντήσω. Καὶ ξεύρεις διατί ; διότι ἔχασα κάποιο εἰς τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτοῦσες διὰ τὰ ποιήματά σου. Καὶ μὲ τὴν ἰδέαν πάντα νὰ ψάξω καὶ νὰ τὸ εὕρω, ἐφύλαξα καὶ τὰ ἄλλα, διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς ὅλα μαζί. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ εἰμπορεῖ ἀκόμη νάργήσῃ, σοῦ γράφω σήμερον αὐτὰ τὰ λίγα λόγια, διὰ νὰ μὴ φαντασθῇς τίποτε ἄλλο καὶ ἀνησυχήσῃς ἄδικως. Γράφε μου μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ξανθὴ Πεταλοῦδα, τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε πολύ. Ναί, εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 61 Διπλῆν Ἀκροστιχίδα τοῦ 5ου φύλλου ἔγεινε λάθος : τὰ δεύτερα γράμματα ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἰσπανίας καὶ ὄχι τῆς Ἰαπωνίας, ὡς ἐτυπώθη ἐσφαλμένως. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὸ διορθώσετε. — Θὰ μοῦ ἔλθῃς λοιπὸν ἀδριον μασκαρευμένη ; Ἔλα. Ἔχει τὴ γιορτή του καὶ ὁ κ. Φαίδων.

Ὁ Ἥρως τοῦ 1913 μοῦ γράφει : «Τὰ μυθιστορήματά μας ὅσον προχωροῦν, τόσον γίνονται ὡραιότερα καὶ ὁ ἐφετεινός σου τόμος προμηνύεται καλλίτερος ἀπὸ κάθε προηγούμενον. Ἐξεχάσαμεν κηόλα τὸν Λουλοῦ, τὸν Τζούλη καὶ τὸν Ἤρθελίν, τὴν θέσιν τῶν ὁποίων κατέλαβον ὁριστικῶς ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Μωρίς.»—Ἀμ' δὲν σᾶς τώλεγα ;

Ὁ Βύρων μοῦ γράφει κατενθουσιασμένος ποῦ ἔπιασε φιλίες μ' ἕνα νεαρὸν Γάλλον, πολὺ καλὸ παιδί, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐξασκῆται μαζί του εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζει μόνον θεωρητικῶς. Ἀλήθεια, εἶνε εὐτύχημα νὰ εὑρίσκῃ κανείς, ὅταν γνωρίζῃ γαλλικά, ἕνα καλὸν φίλον Γάλλον, καὶ συμπεριπατῶν καὶ συνομιλῶν μαζί του, νὰ κάμνῃ τὴν πρακτικήν του, ὅπως τώρα ὁ Βύρων. Εἶνε τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

Μικρὰ Δούκισσα, σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Λύσεων καὶ σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Βεβαίως, ἀπὸ μικρὰ ἀρχίζει κανείς καὶ φθάνει σιγὰ-σιγὰ στὰ μεγάλα. Ὄχι λοιπὸν Ἔπαινον ἂν πάρῃς εἰς τὴν ἀρχὴν πρέπει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένη, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς Εὕρημον Μνείαν. Κανένας δὲν ἄρχισε ποτὲ ἀπὸ Βραβεῖα.

Εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις, Φανατικὴ Ἑλληνοπούλα. Βεβαίως καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖτε νὰ λαμβάνετε μέρος εἰς τοὺς ἰδίους διαγωνισμούς, ἀλλὰ μὲ χωριστὰς ἀπαντήσεις ὁ καθένας.

Ἕνα Βολιωτάκι, θάρχίσῃς νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις ἀπὸ τὸ 1ον φύλλον. Ἡ προθεσμία, βλέπεις, δὲν ἔληξεν ἀκόμη. Εἰς τοὺς Ἔδδ. Διαγωνισμούς, ἀντὶ τοῦ ψευδωνύμου σου, εἰμπορεῖς νὰ θέτῃς τὸνομά σου. Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ὅ,τι ἄλλο συνθέτεις, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στέλλῃς καί, ἐὰν εἶνε καλά, θὰ ὁημοσιεύωνται. Ἂν θέλῃς, ρίψε μιὰ ματιὰ καὶ εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ ποῦ τὰ λέγει ὅλα.

Δάκρυ τοῦ Ἐλέους καὶ Κεφαλλωνιτάκι, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖτε νὰ λαμβάνετε μέρος καὶ αἱ δύο, ἀλλὰ — ὅπως λέγω καὶ παραπάνω — καθεμία μὲ χωριστὴν ἀπάντησιν. Ἐπίσης, διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν, νὰ μοῦ γράφῃ καθεμία τὸ γράμμα της χωριστά. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχετε καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχετε μεταξύ σας.

Ἂν νομίζῃς ὅτι ἔχεις ἐλαττώματα, Νέρων, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὰ κόψῃς. Δὲν κάνει νὰ λές «τέτοια εἶμαι, τέτοια θὰ μείνω». Ἂς εἶνε ὅμως, ὑποθέτω ὅτι τὰ ἐλαττώματά σου εἶνε ἀσήμαντα καὶ τὰ μεγαλοποιεῖς ἀπὸ μετριοφροσύνην. Φαντάζομαι πιά, ἀφοῦ καὶ ἡ μαμμὰ παρακολουθεῖ τὸν «Μικρὸν Μεταναστὴν».

Φλοῖσβε τοῦ Βοσπόρου, δὲν εἰμπορῶ νὰ πληροφορῶ διὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τἄλλα μικρὰ ποὺ λαμβάνω. Εἶνε τόσα πολλά, ὥστε δὲν θὰ μοῦ ἔφθανεν ὅλον τὸ φύλλον διὰ νὰ δίδω λογαριασμόν. Δι' αὐτὸ τὰ ἐγκρίνω ἢ ταπορρίπτω σιωπηλῶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύσω ὅσα κληρώνονται Ἐξαιρετικῶς, διὰ τα Π. Πνεύματα ποῦ μοῦ ἔστειλες, σὲ πληροφορῶ ὅτι δὲν ἦσαν καλὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ στείλῃς καλλίτερα.

Ὁ Πηλεὺς μοῦ γράφει : «Ἀλήθεια, πόσον ὑπερήφανη θα εἶσαι, καλή μου Διάπλασις, ποὺ ἔχεις μεταξὺ τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν σύνδρομητῶν σου καὶ τὴν Α. Β. Γ. τὸν πρίγκηπα Παῦλον, καὶ ποία τιμὴ δ' ἡμᾶς τοὺς ἄλλους νὰ ἔχωμεν ἕνα τόσον ἐκλεκτὸν συνάδελφον. Μόλις εἶδα τὴν φωτογραφίαν του, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐκρατήθηκα· τὴν ἐφίλησα μὲ πατριωτικὸν αἴσθημα καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην.»

Ἕνωσις τῆς Κρήτης. ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ. Μοῦ γράφεις, ὅτι θὰ κάμῃς πολλὰ φέτος· λοιπὸν νὰ σὲ ἰδῶ. Ἀλήθεια, ὡραία ἰδέα νὰ στείλετε ἀπὸ τὸ σχολεῖόν σας εἰς τὸ στρατόπεδον κάρτες μὲ ποιήματα καὶ ζωγραφισμένα μὲ τὰ χέρια σας λουλούδια. Μὲ πόσην χαρὰν θὰ τὰς ἔλαβαν οἱ στρατιῶται ! Ναὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ξεύρουν νὰ κάμνουν τὸ καλόν, καὶ εἰς κάθε περίστασιν ἀποδεικνύονται εὐαίσθητοι, ἐνῷ τοὺς λέγουν πρακτικοὺς καὶ ἐγωϊστάς. Σὺ ποῦ πηγαίνεις εἰς Ἀμερικανικὸν Σχολεῖον, τὸ βλέπεις.

Φλοῖσβε τοῦ Βοσπόρου, κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς σου νὰ σημειώνῃς πάντοτε τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἐπίσης, κάτωθεν τοῦ Παιγνίου ποῦ μοῦ στέλλεις, νὰ σημειώνῃς τὴν λύσιν. Ὥστε ἐξῆ μῆνας τώρα δὲν ἔχεις εἴδησιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου εἰς τὴν Τουρκίαν· τοὺς γράφεις καὶ δὲν σοῦ ἀπαντοῦν. Φαντάζομαι τὴν θέσιν σου, παιδί μου· ἀλλὰ νὰ κάμῃς ὑπομονὴν καὶ νὰ ἐλπίζῃς. Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ τοὺς φυλάξῃ.

Ἀπὸ τὸ χαριτωμένο γράμμα τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ αὐτὰ τὰ δύο ἀποσπάσματα. Πρῶτον γιὰ τὴν τεμπελιά της ποῦ δὲν τὴν ἄφισε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρό : «Ἡ κυρία Τεμπελιὰ παρουσιάσθηκε πάντα ἐμπρός μου κ' ἐτόλμησε νὰ μοῦ πῇ :—Δὲν τἀφίνεις γι' αὔριο ; — Τὴν ἔδιωξα ὅμως κακὴν καὶ κακῶς καὶ ἔκατσα νὰ σοῦ γράψω...» Ἔτσι νὰ κάνῃς πάντα ! Καὶ αὐτό : «Γιὰ σκέψου, ἡ Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ἔχῃ συνάδελφον τὸν Βασιλόπαιδα Παῦλον ! Μιὰ μέρα ποῦ γυρίζαμε ἀπ' τὸ Ζάππειο, ἐστέκετο μὲ τὰ ξαδελφάκια του στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐπεράσαμε δίπλα των καὶ τὰ χαρετίσαμε, μᾶς ἀντεχαιρέτησαν δὲ καὶ αὐτά. Τόση δὲ ἦταν ἡ χαρά μου, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ φωνάξω στὸν Παῦλο : —Εἴφεις πῶς εἴμεθα συνάδελφοι ; ; ; ! —Φαντάσου, λέει, καὶ νἄκανα καμμιὰ τέτοια ἀπόπειρα !..»

Μιλτιάδη Κ. Π., ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) ἐξηντλήθησαν ἡ Α' Σειρὰ τῶν «Διηγημάτων» του, ἡ «Μητρωιά», τὰ «Στρατιωτικὰ Διηγήματα», καὶ τὸ «Παιδικὸν Θέατρον». Ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγα ἀντίτυπα τῆς Β' καὶ Γ' Σειρᾶς «Διηγημάτων», ὁ «Κακὸς Δρόμος» μαζὶ μὲ ἄλλα διηγήματα (ἕνας τόμος) καὶ οἱ δύο τόμοι τοῦ "Θεάτρου" του, περιέχοντες δράματα καὶ κωμῳδίας. Τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου θεωροῦνται ἀπὸ τὰ ἀνώτερα τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας καὶ ἔχουν τὴν μεγαλειτέραν διάδοσιν ἀπὸ κάθε ἄλλο ἑλληνικὸν φιλολογικὸν βιβλίον. Συνιστῶλοιπὸν καὶ εἰς τοὺς νέους μου φίλους νὰ στολίσουν μὲ τὰ ὑπάρχοντα, ἐξ αὐτῶν τὴν βιβλιοθήκην των—καὶ λέγω εἰς τοὺς νέους, διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ παλαιοὶ τὰ ἔχουν ἀγοράσῃ. Ὁ κ. Ξενόπουλος στέλλει Τιμοκατάλογον εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Τὰ γραπτομένα πεῦκα» τοῦ Πανελλήνιου Πόθου—«Τὰ δένδρα» καὶ «Ζωῆς Ὄνειρον» τοῦ Νέρωνος. —«Ὁ θάνατος τοῦ Πουλιοῦ» τοῦ «Δακρύου τοῦ Ἐλέους».—«Ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις» τοῦ Μόζαρτ.—Διάφορα τοῦ Ἀλδανοκτόνου Ἠπειρώτου.—Μικρὰ διάφορα δυαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Κακοὶ χαρακτῆρες» (ἀδιάβαστον ἕνεκα τοῦ κακοῦ χαρακτῆρος).—«Ἡ ἀγωνία τοῦ πληγωμένου» (καλογραμμένον, ἀλλὰ πολὺ θλιβερόν, φρικῶδες· ἄρα ἀκατάλληλον). — «Τὸ σχῆμα τῆς γῆς» (γνωστότατον· τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε).—«Κακοκαιρία» (ἄτεχνον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνώσται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα : Δάκρυ τοῦ Ἐλέους, κ. (Ἰ. Μ.) Κεφαλλωνιτάκι, κ. (Μ. Μ.) Ἥρως τοῦ Σουλίου, ἀ. (Φ. Κ.) Τιτανικός, ἀ. (Ν. Κ.) Ἡρωὶς τῆς Λήμνου, κ. (Α. Σ.) Ρουμελιωτάκι, ἀ. (Π. Κ.) Νέος Ἕλλην, ἀ. (Θ. Τ.) Μεγαλυψθεῖσα Ἑλλάς, ἀ. (Χ. Κ.) Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι, ἀ. (Δ. Ν.) Ἀνεμώνη, κ. (Ε. Λ.) Τελλέαγρος, ἀ (Μ. Κ.) Μαρμαρωμένος Βασίλης, ἀ (Ποιὸς δὲν μὲ γνωρίζει ;) Δύστηνος Θράκη (Ε. Ρ.) Κολοσσὸς τῆς Ρόδου ἀ (Ι.Κ.)

Ροδιακὴ Αὔρα, κ. (Α. Κ.) Δοξασμένος Ἑλληνισμός, ἁ (Α. Μ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μικρὸς Παγιανίνης, ἅ. Ἐνθουσιώδης Ἕλλην, ἁ. Ἕνωσις τῆς Κρήτης, κ. Βράχος τοῦ Ζαλόγγου, ἁ. Ἀκτὶς Χαρᾶς, κ. Ψαροπούλα, κ. Νεαρὰ Κρῆσσα, κ. Ἑλλὰς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἁ. Πειραϊκὴ Αὔρα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἡρωΐς Μανωλιάσας (0) μὲ Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Μὴ μὲ Δημόνει, Διοπτροφοροῦσαν, Ξανθὴν Νεράϊδαν, Τρελλὴν Νεράϊδαν.— ὁ Μισισιπῆς τοῦ Πίνδου (0) μὲ Ἀραζόνα τοῦ Εὐξείνου, Αἴσθημα τῆς Πατρίδος, Ὑπὲρ Πατρίδος, Κιρκασίαν, Χρυσολαμπίδα.—ἡ Νεράϊδα τῶν Ἀνθέων (0) μὲ Κυπριακὴν Εὔκλειαν, Θέμον Βανιώτην, Ἥρωα τοῦ 1913.—ὁ Χάων (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δοξασμένον Ρήνον, Φάωνα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Αὐτόνομον Ἤπειρον (θὰ σοῦ στέλλω εἰς τὸ ἑξῆς ὁκτὼ φύλλα· εὐχαρίστῶ πολύ) Ψαροπούλαν (ἔστειλα) Βέτο (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡράϊαν κάρταν)· Ὁμηρικὴν Ἰθάκην (ἔστειλα)· Νέον Ἕλληνα (ἔστειλα)· Θιακὸν Θαλασσόλυκον (ἔστειλα)· Ναυτάκι τῆς Λήμνου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας)· Ἄγρυπνον Φύλακα (ἔστειλα· εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα)· Μίλτ. Βιθ. (πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ)· Ἀθιγγανίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κάστρον Καλαμῶν (σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ ἔχει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος· βέβαια ποῦ πρέπει νὰ γίνουν ἀγορασταὶ αὐτοὶ ποῦ ἔχουν τόσην μανίαν νὰ διαβάζουν τὸ φύλλον· εἶνε δυνατὸν νὰ τοὺς τὰ δανείζῃς αἰωνίως γιὰ νὰ σοῦ τὰ κάνουν «πατσάβουρες;...») Ἕλληνα Πρόσκοπον (ἔστειλα) Εὐανθίαν Δοκ. (ἔστειλα· ἔχασες τὴν Πρωτοχρονιάν, ἀλλὰ θὰ ἰδῇς τὰ καρναβάλια)· Φιλόπατριν Μακεδόνα (ἔλαβα, σ'εὐχαριστῶ· χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλά· βέβαια, ὁ καλὸς φίλος στὴν ἀνάγκην δείχνεται)· Γενναιόψυχον Στρατηλάτην (εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς Ἀθρόον Βραβεῖον· τὸ 6' τοῦ Ξεσπαθώματος δὲν ἀποκλείει)· Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, ἀλλὰ διατί δὲν μοῦ γράφεις συχνότερα;) Μικρὸν Πρόσκοπον (ἔστειλα)· Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἐὰν δὲν εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, θὰ βραβευθῇ ὅποιος εὕρῃ τὰς ἕνδεκα· τελος πάντων ὅποιος εὕρῃ τὰς περισσοτέρας· καὶ ἐὰν εὕρουν πολλοὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν λέξεων, θὰ ποφασίσῃ ὁ κλῆρος)· Λιλέκαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς)· Λημνιαπούλαν (ἐπίσης)· Βράχον τοῦ Ζαλόγγου (γράφε μου κ' ἐκτενέστερα· ὅποιας θέλει, εὑρίσκει καιρόν· νομίζεις, ὅτι οἱ ἄλλοι ποῦ μοῦ γράφουν δὲν ἔχουν μαθήματα καὶ δὲν παίρνουν ἄριστα;..) Ἀκτῖνα Χαρᾶς (λοιπόν, ἂς ἐλπίσω φέτος... φέτος) Γέρον τοῦ Μοριᾶ (ἔστειλα, εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα)· Παγελλήνιον Πόθον, Μόζαρτ. Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21ην Ἰανουαρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Μαρτίου

90 Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Μ' ἐπιβεβαιωτικὸν
Τὸν λαὸν ἐὰν ἑνώσῃς,
Βασιλέα ὁμηρικὸν
Παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς Νεραϊδούλας

91. Μεταγραμματισμὸς

Εἰς Κράτος τῆς Ἀσίας
Δυὸ γράμματα ἂν ἀλλάξῃς,
Ἓν Κράτος τῆς Εὐρώπης
Ἐμπρός σου θὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

92. Τονόγριφος

Ὅπως ἔχει, εἶνε πόλις
Ἄρα... μεγαλύτερή σου.
Ἂν τὴν παροξυτονίσῃς,
Γίνεται μικρότερή σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

93. Αἴνιγμα

Λαμπρότατος ἀστὴρ τὸ ἀρσενικόν μου
Χώρ' ἀσιατικὴ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόλωσῦ Ἀστέρος

94. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
+ + * * * * * = Φοινικὸν ὅπλον.
+ + + * * * * = Γεωμετρικὸν σχῆμα.
+ + + + * * * = Ἱερὸν πλοῖον.
+ + + + * * * * = Ἕλλην ποιητής.
+ + * * * * * = Βασιλεὺς σύγχρονος.
+ * * * * * * = Ὁμηρικὸς ἥρως.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν: γῆ πλησίον θαλάσσης, οὐσία εὐώδης, ἐπίθετον, σύμφωνον. Ἡ κάθετός της εἶνε πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

95. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἤπειρος—οὐσιαστικόν=γράμμα + (θεὰ—γράμμα=) Θεὸς αἰγύπτιος + (Ἀρχαῖος σοφὸς—γράμμα=) οὐσιαστικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

96—100. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

νόμος, Κῦρος, καλός, μέλας, νῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

101. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικὰ των νὰ ποτελοῦν κατὰ σειρὰν μέταλλον κοινόν:

Θέρος, πρόσκαιρος, ὀρθόν, δοῦλος, χωρίς, φωτεινός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

102. Ἐλλιποσύμφωνον

ες - ε - α - αρα - ηει - ε - α - ειω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

103. Γρῖφος

στον στον τι τι
κακ. ἴα π' α
στον στον τι τι
στον τι

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

(Ἐτῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

451. Λευκωσία (λευκός, ἴα.) — 452. Φίκος (φῖ, Κῶς.)

Σ Ν Δ Σ
Ο Ω Ι Ο
453. Π Κ Ρ Υ Θ
Ι Υ Ω Ε Ο Λ Α Ι
Λ Ν Δ Λ
Ο Ο Ο Ο
Σ Σ Ν Σ

454. Πῖλος-λῖπος-πόλις. — 455. Λυών Κύων. 456. ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ (ἅρμα, Ρόδος Δωνιάσρμος, νομός, Ἰόνιον, Σόδομα.)—457. ΠΑΔΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΜΗΛΟΝ (ΠΑΜισος, Ἀ-ΘΗναι, ΔΗΛος, ΟΝΟς, ΣΑΝός.) — 458 Γονεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι.—459. Εἰς τὰς ὕβρεις περιφρόνησις (εἰς τὰ σῖ-θρ' εἰς περ- ο φρό-ν' εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε' — 8]

Ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ἀόριστόν τινα συμπάθειαν πρὸς τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* καὶ τὴν πρώην *Τσούχταρ*, ἐπιθυμῶ νὰλληλογραφήσω μαζί των, ἂν δέχωνται.

Πεταχτὴ Νεραϊδούλα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδικαιρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Ἰωάννα Κοσμετάτου, Σπ. Λ. Μάμος, Αἰωατερίνη Γ. Μαρούλη, Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα, Θεοδώρα Ν. Μαντζούνη, Γ. Πουλάκος, Ἐμ. Ἀλτηγός, Μάσιγκα Ρογκοπούλου, Λιλὴ Καλογεροκούλου, Ρουμελιωτάκη, Γ. Κολυδᾶς, Φανὴ Α. Κοκκώνη, Ι. Κ. Μελισσηνός, Θεοδώρα Καραβέλλου, Ἠλ. Π. Σούρσου, Ι. Πετρόχειλος, Χρ. Μ. Κονδύλης, Σπ. Χ. Τσακίρης, Ἀμαλία Τσάχ, Ἐ. Κοντογιάννης.

ΑΙΓΙΝΗΣ. Μικρὸς Παγανίνας.

ΑΡΓΟΥΣ. Ἀγ. Χρ. Λόγδας.

ΒΟΛΟΥ. Ἀλ. Γ. Παναγιωτόπουλος, Ἕνα Βολιωτάκι, Δημ. Ε. Εὐαγγέλου, Ἀν. Α. Καραμεσίνης, Ἀργίνη Κ. Λυμαρδοπούλου, Ἰωάν. Β. Παπαθανασίου, Ἠλ. Γκανῆς, Εὐ. Ν. Τσαντίλης.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Πιπίνα καὶ Νίνα Β. Τζωρτζάκη. Ὄλγα Α. Μωραΐτη.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Διαπάκης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Χρυσαλλίς.

ΙΘΑΚΗΣ. Γρ. Α. Κασσιανός, Νίνα Αὐγουστῆ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χαΐμ Ι. Λευΐ.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Ἀγγελάκος, Σπ. Θ. Δεσύλλας, Κερκυραῖος Διάβολος.

ΛΑΥΡΙΟΥ. Ἀδαμαντία Ν. Καρζῆ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Ν. Θ. Λουκόπουλος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ. Ἰωάννης Π. Τσαγγάρης, Ν. Ἀποστολόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ. Μικρὸς Εὐελπις, Σ. Δ. Κουτσουπιδης, Σπ. Ἠλ. Κοτσιράκης, Γλαῦκος ὁ Πατρεύς, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μαντίνα Π. Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Π. Α. Στεμιτσιώτης, Ἀπ. Χ. Ἀβδελόπουλος, Κ. Ι. Σιφαρᾶς, Γ. Σ. Σταυριανάκος.

ΣΥΡΟΥ Ν. Ι. Βάτης, Στυλ. Π. Δημητρακάκης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Γ. Ν. Μπατζιάλας, Λεων. Σ. Πρωτοπαπᾶς, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Κικὴ Α. Εὐστρατιάδου, Τασία Χ. Οἰκονομοπούλου.

ΧΙΟΥ. Εὐάγ. Δ. Σεραφείμ, Γ. Βαφιαδάκης, Γ. Δ. Γέμελος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΣΠΥΡΟΣ Λ. ΜΑΜΟΣ, ἐν Ἀθήναις, ΣΠΥΡΙΔΩΝ Θ. ΔΕΣΥΛΛΑΣ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἐν Χίῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.